

vil med andre Ord sige, at den nuværende Lovgivningsmagt slaar fast, at det er utilstedeligt at have den nuværende Sammenblanding af offentlig Myndighed og privat Virksomhed i Dommerfuldmægtigenes Arbejde, derfor slaar vi Princippet fast, men Vanskelighederne ved Gennemførelsen af Princippet overlader vi til dem, som kommer efter os, at finde ud af. Det er unægtelig en overordentlig let Maade at reformere paa, men om den er af synderlig praktisk Værdi, turde være et andet Spørgsmaal, eller rettere sagt, det turde neppe være noget Spørgsmaal. Derfor forekommer det mig, at man under Udvalgsbehandlingen bør komme ind paa en Undersøgelse af, om det ikke skulde kunne lykkes at gennemføre en Reform af større praktisk Værdi, med større Sikkerhed for, at den faar virkelig praktisk Betydning, end det her foreliggende Lovforslag er Udtryk for.

I øvrigt vil det, som jeg tidligere har nævnt, være det rimeligste at komme ind paa. Enkelthederne under Udvalgsbehandlingen. Kun et Par Ting skal jeg endnu gøre nogle faa Bemærkninger om.

Lovforslagets § 2 gaar ud fra, at der ved Siden af de Dommerfuldmægtige, der statsansættes, naar dette Lovforslag er blevet til Lov, ogsaa ved Dommerkantorerne vil kunne være Fuldmægtige, som ikke er statsansatte. Det vil maaske kunne være meget hensigtsmæssigt, at man har en saadan Adgang til at prøve Fuldmægtigenes Kvalifikationer, inden man giver dem Statsansættelse, og jeg finder derfor, at der i alt Fald ikke vil kunne gøres nogen principiel Indvending mod denne Del af Lovforslaget.

Ogsaa Lovforslagets § 3 kan jeg i Princippet tiltræde, naar det her foreslaas, at der for de juridiske Kandidater, der opnaar juridisk Embedseksamen efter den 1. April, som indtræffer 5 Aar efter, at det paagældende Lovforslag er blevet til Lov, kræves en vis praktisk Tjeneste, inden de ansættes i Centraladministrationen. Jeg har ved tidligere Lejligheder fremhævet, at en af de Reformere, vi trænger haardest til, utvivlsomt er en gennemgribende Reform af de Principper, hvorefter vore Embedsbesættelser finder Sted. Vi trænger til at komme bort fra den Regel, vi har nu, at en hel Række Embeder fra Centraladministrationen besættes med Folk med Kontoruddannelse. Det vilde sikkert være heldigt for hele vort Samfundsstyre, om Strømmen blev vendt, saaledes at den i alt Fald delvis kom til at gaa i den anden Retning, saa at vi ind i Centraladministrationen fik Folk der havde

den praktiske Uddannelse ude i Landet. Vi har set et Eksempel paa, hvor vanskeligt det er at gennemføre noget saadant ved Besættelsen af Amtsforvalterembeder, og der er adskillige andre Omraader, hvor det utvivlsomt vilde være ønskeligt at gennemføre en gennemgribende Reform paa dette Omraade. Jeg kan derfor kun med Tilfredshed se paa, at det her slaas fast, at man for at blive ansat i Centraladministrationen skal have gjort en vis Tids praktisk Tjeneste ude i Landet. Jeg kunde endda tænke mig, at man, i alt Fald naar der er Tale om Indenrigsministeriet og Justitsministeriet, vilde kræve mere end 1 Aars, flere Aars praktisk Tjeneste ude i Landet, inden de paagældende fandt Ansættelse. Derimod er det muligt, at der for visse af de andre Ministeriers Vedkommende vil være Grund til at gøre Undtagelser. Og naar det her med Hensyn til Landsretssagførere foreslaas, at disse ogsaa skal have gjort 1 Aars Tjeneste paa et Dommerkantor, hos en Politimester eller paa et Amtskontor, saa maa det heroverfor bemærkes, at det utvivlsomt vil være af Betydning for Sagføreruddannelsen, om de har arbejdet en vis Tid paa et Dommerkantor og derigennem har haft Lejlighed til at beskæftige sig med Bobehandling og lignende. Derimod vil utvivlsomt Arbejdet paa et Politikontor eller et Amtskontor være af mindre Værdi for Sagførernes Uddannelse, og det turde vistnok være tvivlsomt, om man, naar man begrænser Dommerfuldmægtigenes Antal, saadan som man vil kunne begrænse det, naar man ophæver deres private Forretningsvirksomhed, vil faa saa mange Dommerfuldmægtigstillinger, at man vil kunne kræve af den, der ønsker at blive Landsretssagfører, at han har været Fuldmægtig paa et Embedskontor. Desuden kan man heller ikke se bort fra, at man for at blive Landsretssagfører i Forvejen skal have gjort praktisk Tjeneste i 3 Aar og underkastet sig en særlig Prøve. Det er derfor ogsaa et af de Enkeltspørgsmaal, som det forekommer mig, man nærmere maa drøfte, nærmere maa undersøge i Udvalget, og under dette Udvalgsarbejde haaber jeg, det vil lykkes at gennemføre det Lovforslag, der her foreligger, saadan at det ikke blot bliver en Løfteparagraf, men bliver en virkelig praktisk, en virkelig virksom og virkningsfuld Reform.

Jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige Støtte til Gennemførelsen af Lovforslagets Grundtanke, og jeg knytter dertil Haabet om, at det maa lykkes at føre den Tanke, der ligger i Lovforslaget, ud i Livet langt hurtigere, end det her er foreslaaet, saa hur-